

Kuba med och efter Fidel Castro

Samtalsledare - Andrés Rivarola, föreståndare för LAI. Talare - Mona Rosendahl, tidigare föreståndare för LAI, René Vazquez Díaz, kubansk författare och översättare, Annika Söder, kabinettssekreterare UD.

Eva Björklund

För drygt ett år sedan inbjöd LAI och ABF till en liknande diskussion. De beskrev då läget med orden "när det tidigare handelsembargot upphävts" – en okunskap som måste betraktas som tjänstefel av en institution för studier av Latinamerika.

Årets inbjudan innehöll inte samma blunder, men samma tydliga politiska ordval: USAs världsomfattande ekonomiska, finansiella och handelsblockad mot Kuba förminskades till en "bojkott". Och ett folk som lyft sig från absolut elände 1959 till en hälso- och utbildningsnivå som den rika världens, förminskades till "satsningar som gynnat tidigare eftersatta grupper".

Och det ständiga mantrat om "inskränkningar i mänskliga rättigheter", som dock inte avser rätten till hälsa, utbildning, arbete, kultur eftersom det är allmänt erkänt att dessa grundläggande mänskliga rättigheter tillgodoses bättre i Kuba än i de flesta länder i världen.

Är det rimligt att klistra dessa tillmälen just på Kuba, undantaget i en världsdal präglad av massivt förtryck, våld, försvinnanden, mord, tortyr? De har inte ens stöd i Amnestys årsrapport 2015/16 där USAs brott mot mänskliga rättigheter vuxit till 16 sidor, Kubas krympt till 6 rader - om godtyckligt kvarhållande av några personer.

Och det slentrianmässiga "det stora antalet politiska fångar" Finns de alls? Och när de fanns, hur många? dömda för vad? För att mot betalning från USA verka för regimskifte, vilket är brottsligt i de flesta länder? Då beror ju mängden mer på USA inblandning än på Kuba .
forts från sid 7

Och CIAs allmänt erkända mordförsök på Fidel ifrågasattes med ett "påstås"

Och upplägget detsamma, en kritisk samtalsledare (diktatur, polarisering), en kritisk akademiker (diktatur, generationsmotsättningar, ungdomen lämnar landet), en i någon mån uppskattande svensk regeringsföreträdare med förhoppning om demokratisk utveckling och marknadsekonomi med bibehållna sociala fördelar (kanske som gamla Sverige – ett hägrande folkhem?) och så en författare, denna gång kubansk.

Förra gången var det Tomas Gustafsson, känd specialist inom förhärskande nedsättande syn på Kuba. I år lyftes stämningen när René Vázquez Díaz fick ordet, och berättade om misären och skräckväldet före 1959, om Kubas formidabla motstånd mot USAs ekonomiska, psykologiska, propagandistiska och terrorkrigföring. Och en nationalförsamling som precis antagit en budget som avsätter 73 % till den sociala välfärden, bara som exempel.

"Castro hyllas och kritiseras" sa inbjudan, men vem kritiserar och vem hyllar i den globala maktordningen, den rika världens självpåtagna rätt att döma och forma den fattiga för egen vinning? Den präglade samtalet medan orsaken till alla hyllningarna inte nämndes: Kubas enastående, medmänskliga, samhällseliga och hållbara utveckling trots USAs ekonomiska, psykologiska och propagandakrigföring och miljardstöd till undergrävande verksamhet i hopp om att krossa tilltron till att kunna värna sitt solidariska samhälle mot de nya utmaningarna.